

увагу потрібно звернути на розуміння теорії побудов і володіння навиками виконання креслень орнаментів.

Висновки. Проведений аналіз геометричних орнаментів, теорії їх побудови і застосування при виконанні завдань на художньо-графічному відділенні Криворізького державного педагогічного університету свідчить, що вони є корисними елементами навчання студентів кресленню. Застосування геометричних орнаментів в навчальному процесі дозволяє зацікавити студентів кресленням і цим стимулювати їх знання і уміння як по цій загальноосвітній дисципліні, так і поглибити їх фахові навички.

Подальші застосування. Теоретичні основи і практика використання завдань із побудови орнаментів на заняттях по кресленню можуть бути в подальшому використані при розробці нових навчальних програм.

Література

1. Михайленко В.Е., Пономарев А.М., Инженерная графика. – К.: Вища школа, 1990.
2. Соловьев С.А., Буланже Г.В., Шульга А.К. Задачник по черчению и перспективе. – М.: Вища школа, 1978.
3. Кириллов А.Ф. Черчение и рисование. – М: Высшая школа, 1987.
4. Бронштейн И.Н. и Семендяев К.А. Справочник по математике. Государственное издательство физико-математической литературы. – М., 1959.
5. Миронов Д. Corel Draw 11, учебный курс. – М., 2002.
6. Мастіпанова А.В. Прикладні задачі геометричного креслення в декоративному мистецтві. "Педагогіка вищої і середньої школи". Збірник наукових праць №10. Художньо-педагогічна освіта ХХІ ст.: Теорія, методи, технології. – Кривий Ріг, КДПУ, 2005.

Ю.В.Рева

ТЕХНОЛОГІЯ СТРАТЕГІЙ ТА ПРИЙОМІВ ПЕДАГОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ ЯК ПРОФЕСІЙНА МАЙСТЕРНІСТЬ УЧИТЕЛЯ

В статье раскрыто технологию стратегий и приёмов педагогического взаимодействия как профессиональное мастерство учителя, что способствует эффективному обучению и воспитанию.

The article deals with the technology of strategies a methods of pedagogical interaction as a professional teacher's mastery which promote the effective teaching a upbringing

Успішне вирішення завдань сучасної школи передбачає подальше підвищення ефективності освітньо-виховного процесу. Аналіз психолого-педагогічної літератури дозволяє шукати резерви підвищення цього процесу в теоретичному обґрунтуванні його, різноманітні методів та засобів навчально-виховної роботи, поєднанні самостійної, відтворюючої та творчої роботи. На нашу думку, мало приділяється уваги в даний час особливостям особистості вчителя та учнів, їх взаємодії в освітній і виховній роботі.

В останній час приділяється увага психологічним аспектам навчання та виховання, особливостям діяльності вчителя і учнів, їх взаємодії та співтворчості. У цьому питанні відомий інтерес становлять роботи Я.Я.Коломінського, Л.В.Кондрашової, Н.Д.Нікандрова, О.В.Мудрика, у яких дається теоретичне обґрунтування педагогічної позиції вчителя та її ролі у взаємодії з учнями на уроці. У роботах психологів С.Л.Рубінштейна, Х.Й.Лійметса, А.У.Хараша та інших розкривається процес взаємодії особистостей вихователя та вихованців. Дослідники у своїх роботах приходять до висновку про те, що взаємодія в педагогічному процесі визначається характером професійної позиції вчителя, її активністю, цілеспрямованістю, творчим підходом до справи.

Взаємостосунки пов'язані з спілкуванням і тактом. За своєю природою педагогічна праця – повсякденне спілкування з дітьми – поглиблює любов до людини, віру в неї. Ця любов повинна бути помножена на знання законів педагогічного спілкування та стратегій і прийомів взаємодії. Саме взаємостосунки з дитиною рухають процес навчання і виховання. У цьому переконують роботи багатьох дослідників: Ю.П.Азарова, А.А.Бодалева, Н.В.Кузьміної, А.А.Леонтєва, А.В.Петровського і багатьох інших. Чим старша дитина, тим в більшій мірі їй властива потреба в емоційному контакті з іншими людьми. Польський психолог К.Обуховський визначає потребу в емоційному контакті, як необхідність для людини в двосторонніх та багатосторонніх стосунках з людьми. Людина повинна відчувати себе предметом зацікавленості і симпатії тих людей, до яких її тягне. І в той же час вона повинна відчувати свою співзвучність з цими людьми, переживаючи їх прикраси та радості [6, с.163].

Контакт та взаємодія між людьми здійснюється на основі спілкування. На основі цього відбувається обмін відомостями, знаннями, емоціями, досвідом, умінням, стосунками, ставленням до чого-небудь, до будь-кого чи до будь-чого, які співбесідники

сприймають як важливі, значущі, цінні. Інакше кажучи, як запропонував вважати педагог Х.Й.Лийметс, між людьми відбувається обмін духовними та емоційними цінностями [8, с. 60-67].

Контакт пов'язаний з педагогічним тактом. Його наявність передбачає, що вчитель досягає педагогічного ефекту, спонукаючи учня до власного прийняття рішення, до саморозвитку. Педагогічний такт досліджували К.Ушинський, А.Макаренко, В.Сухомлинський, І.Синиця, В.таІ.Чорнокозови, Д.Самуйленко та інші вчені.

За І.Синицею, “педагогічний такт у широкому розумінні – це спеціальне професійне уміння вчителя, за допомогою якого він у кожному конкретному випадку застосовує щодо учнів найефективніший за певних обставин засіб виховного впливу” [9, с. 31].

К.Ушинський вважав педагогічний такт однією з ознак педагогічної майстерності, підкреслюючи, що саме від його наявності залежить і якість навчально-виховної роботи, і стан взаємин учителя з учнями, і авторитет педагога в очах вихованців та їх батьків [11, с. 43].

Педагогічний такт цілковито пов'язаний з спілкуванням. Спілкування – складна форма людської діяльності. Щоб педагогічний вплив не зашкодив дитині, а сприяв її розвитку, вчитель, організовуючи його, мусить бути і психологом, і психотерапевтом, вибрати правильну стратегію взаємодії. Стратегія взаємодії педагога зумовлена тим, яку парадигму виховання він вибирає: примусу чи ненасилля. Її формула: “Ти можеш і не робити того, чого я хочу, ти вільний у своєму рішенні, я не маю наміру карати тебе за невиконання, але ти матимеш нагороду за виконання” [7, с. 22].

З огляду на це, перед нами сповідь підлітка: “Мені потрібний той, хто міг би спокійно, без усякої критики вислухати мене і допомогти розібратися в самому собі. Мені потрібні люблячі очі, руки, що заспокоїли б мене. Мені також потрібен той, хто голосно і чітко скаже: “Зупинись!” Але люди не повинні читати мені нотацій, нагадувати про мої колишні дурниці. Я й сам знаю про них і відчуваю свою провину”.

Один із впливів на учня – це здійснення індивідуальної бесіди на основі діалогу, адже це – типова форма спілкування вчителя з учнем, під час якої здійснюється багато завдань: з'ясовуються причини його вчинків, відбувається ознайомлення з інтересами, створюються умови комунікативного забезпечення навчання шляхом встановлення контакту з учителем, надається допомога дитині в усвідомленні

сутності проблем і вибору продуктивного рішення, здійснюється взаєморозуміння вчителя та учня.

У процесі багаторічних спостережень та аналізу передового педагогічного досвіду ми виробили поради щодо встановлення контактів між людьми: якомога швидше знайти спільні інтереси, викликати враження, які збігаються з його власними; дружнє ставлення до людей, доброзичлива посмішка; говорити з співрозмовником, як з рівним; виявляти щире зацікавлення до іншої особи та уважно слухати її, доречними запитаннями заохочувати співрозмовника, продовжуючи бесіду; уміло забезпечувати встановлення сталих і приемних для обох стосунків; уміння пристосовуватися до поведінки людини, з якою ведеться розмова та до її термінології.

Існує ряд психологічних інструментів, які допомагають слухачеві краще проявити свою зацікавленість у співбесіднику і свою повагу до нього: емпатія, валідизація, пояснення, узагальнення.

Емпатія будується на вмінні людини бути на місці іншої людини, тобто відчувати її проблеми зсередини. Цей стан виявляється в міміці, позі, жестах, в інтонаціях, певних висловлюваннях.

Валідизація (підтвердження) – права на існування почуттів іншої людини. Людині важливо, щоб її почуття були сприйняті іншими. Вона проявляється у міркуваннях типу: “На вашому місці я відчував би те ж саме”; “Коли я потрапляв у подібні ситуації, то реагував на них так само, як і Ви” тощо.

Пояснення використовуються для того, щоб досягти кращого розуміння. Найкраще звертатися до “відкритих” запитань, які дозволяють одержати “розгорнуту” відповідь. Це запитання типу: “Що? Де? Коли? Чому?” тощо.

Узагальнення дає можливість краще зрозуміти співбесідника, тобто дає людині, яка розповідає про себе, зворотний зв'язок – інформацію про те, що її слухають і прагнуть зрозуміти.

Існує кілька способів привернення й утримання уваги слухачів: вдалий вибір теми розмови, вибір слів, побудова речень; повідомлення про щось цікаве; подавати інформацію, вести розповідь чи робити повідомлення цікаво і коротко; розповідати слухачам щось незвичне, таке, що викликає подив; гарний стиль висловлювання, конкретні факти або приклади, короткі й прості речення; починати варто з цікавого порівняння або прикладу; не затримувати увагу слухачів довгими вступами – відразу переходити до суті справи; велике значення має спосіб викладу, зміна тону й сили голосу, темп

мови, смислові паузи, виділення певних слів, жести, що без сумніву впливає на думку слухачів.

Велике значення у спілкуванні з людьми має посмішка. Це найголовніша зброя, за допомогою якої найлегше проникнути крізь панцир інших "Я". Дружня усмішка усуває настороженість або агресивність, долає всілякі перешкоди у спілкуванні з людьми.

Приязність у більшості випадків впливає на людей так само, як і усмішка. Розкриємо окремі складові приязної поведінки: ставитися доброзичливо до всіх людей довкола вас; намагатися вести розмову довірливим тоном; виявляти ініціативу в приязному ставленні до інших; привітність одного співрозмовника викликає привітне ставлення з боку іншого.

Учитель має виробити в себе здатність розуміти, яка внутрішня сутність прихована за зовнішніми ознаками, тобто, спостерігаючи, аналізувати – єдиний спосіб розвивати в собі педагогічну спостережливість.

Серед якостей, необхідних учителеві для ефективного спілкування та педагогічної взаємодії як професійної його майстерності виокремлюють такі: аутентичність (природність у стосунках), відкритість (готовність відкрити іншим свій внутрішній світ, щирість), конкретність (відмова від загальних міркувань, уміння говорити про свої конкретні переживання, думки, дії), ініціативність (схильність до діяльної позиції у стосунках із людьми).

Назвемо десять якостей особистості педагога як Генія спілкування [10, с. 88-92] : + інтерес, - тривожність, + зворотний зв'язок, ± егоїзм, + артистизм, ± агресивність, + оптимізм, - упередженість, + передбачення, + симпатія.

Усі названі якості й становлять той внутрішній, глибинний пласт взаємодії, підґрунтя ефективного спілкування, забезпечуючи привабливість учителя та його дій для учнів.

Майстерність спілкування вчителя й полягає саме в тому, щоб допомогти учням стати активними співучасниками взаємодії.

До всього вищесказаного пригадаємо пораду А.Макаренка: "Можна й потрібно розвивати зір, просто фізичний зір. Це необхідно для вихователя. Треба вміти читати на людському обличчі, на обличчі дитини, і це читання може бути навіть описано в спеціальному курсі. Нічого хитрого, нічого містичного немає в тому, щоб по обличчю дізнаватися про певні ознаки душевних порухів" [4, с.260].

Дуже важлива якість учителя в роботі з дітьми – це увага. Вона є комунікативним дзеркалом педагога, дає змогу орієнтуватися в

атмосфері взаємодії, тримати руку на психологічному пульсі класу або співрозмовника. Розвивати професійну увагу можна, якщо: спостерігати за дітьми, звертати увагу на всі деталі їхньої поведінки, настрої, вираз очей, міміку, пози, намагаючись оперативної і пластично реагувати на їхню поведінку. Потрібно вчитися зіставляти сьогоденну атмосферу з учорашною, шукати спільний психологічний знаменник взаємодії.

Детальніше зупинимось на понятті “педагогічний такт”. Якщо педагогічна техніка є формою організації поведінки вчителя, вихователя, його темпераменту, переконань, поглядів, то педагогічний такт виступає і як регулятор цієї форми, і як засіб, за допомогою якого педагог може організувати вплив на особистість дитини, вивірити результативність цього впливу [1, с.206-208]. Розкриємо тезисно сутність принципів педагогічного такту.

Одним із важливих принципів педагогічного такту є гуманістична спрямованість учителя. Гуманістично спрямований учитель намагається встановити духовний контакт з кожним учнем, відчуваючи дитину, розпізнавати її настрої і прагнення, що особливо важливо у стосунках зі слабкими, хворими й дратівливими дітьми, а також із тими, хто щиро помиляється в оцінюванні своїх дійсних вчинків і слів [12, с. 164].

Органічно пов'язаний із гуманізмом наступний принцип педагогічного такту – підхід до учнів з оптимістичною гіпотезою. Він виявляється у певній позиції вчителя та в його бадьорому настрої, у прагненні створити мажорну атмосферу в колективі, й, головне, в готовності допомогти кожному вихованцеві відчути свою силу, прагнення до духовного саморозвитку.

Наступний принцип – опора на позитивне у вихованця. Він передбачає дотримання головної лінії дії вчителя: у перевихованні учня слід починати з пошуку позитивного в його особистості, зі звернення до його гідності, щоб разом із ним, спираючись на його сильні риси, долати недоліки в поведінці.

Принцип єдності вимоги й поваги до учня. А.Макаренко сформулював гранично чітко: “Якомога більше вимоги до людини, але разом з тим і якомога більше поваги до неї”. У педагогічній діяльності вимога є важливим способом впливу на учнів. Педагогічний такт учителя дає учневі змогу побачити у цій вимозі вияв поваги до його особистості. “Коли ми від людини багато вимагаємо, то в цьому самому і полягає наша повага, саме тому, що ми вимагаємо, саме тому, що ця вимога виконується, ми і поважаємо людину” [5, с.210-211].

Позиція педагога – бути водночас і вимогливим, і добрим до учнів, виявляючи довіру й турботу.

Наступний принцип – принцип міри. Заслуга обґрунтування цього принципу в мистецтві виховання взагалі й стосовно педагогічного такту зокрема належить також А.Макаренкові, який зауважував: “За щоб ми не вхопилися в справі виховання, ми всюди прийдемо до цього питання – до питання міри, а якщо сказати точніше – до середини...” [3, с. 447].

Виявляючи повагу й вимогливість до дитини, вчитель мусить дбати про збереження власної гідності, зміцнення свого педагогічного авторитету, не припускати вчинків, висловів, які ганьблять його наставника. Застосування цього принципу дає вчителю можливість за певних обставин розумно відступати, зберігати гідність.

Слід наголосити й на такому важливому принципі педагогічного такту, що характеризує тактику його дій, як раціоналізація негативних емоцій, що нерідко спотворюють сприймання педагогічної ситуації. Педагогові потрібно вчитися змінювати емоційні реакції на розсудливі.

Завершити розгляд принципів педагогічного такту доцільно аналізом принципу – піклування про фізичне й моральне здоров'я дитини. Вияв поваги до особистості – це не лише моральне явище, це також вплив на психічний і фізичний стан. Педагогічний такт дає змогу торкнутися цих сфер особистості дуже обережно.

Названі принципи пов'язані між собою, вони доповнюють один одного. Дотримання їх передбачає наявність у вчителя певних морально-психологічних якостей, які є передумовою педагогічного такту: любові до дітей, чуйності, витримки, принциповості, спостережливості, врівноваженості, послідовності, поміркованості, розсудливості, справедливості, доброзичливості, передбачливості, щирості, відвертості, уважності, довірливості, кмітливості, творчого мислення.

Педагогові важливо дотримуватися певних правил тактовної поведінки, розроблених психологами: бути впевненим в собі; своїм спокоєм і витримкою впливати на співрозмовника; зосередившись на співрозмовникові, здійснити мислений аналіз мотивів його поведінки, щоб врахувати його інтереси й показати свою зацікавленість у спільному вирішенні проблеми; зміцнити свою позицію щодо можливості позитивного розв'язання проблеми.

Ця тактика матиме позитивні наслідки за таких умов: якщо вчитель відкритий у спілкуванні і володіє технікою “Я

висловлювання” [2, с. 261-262]; якщо вчитель орієнтується не на минуле, а на майбутнє в стосунках, думає про досягнення успіху; якщо вміє слухати співрозмовника, не нав'язує рішення, а, виявляючи повагу до його міркувань, радиться, шукає виходу, сприйнятливого для обох сторін; якщо вчитель терплячий і толерантний; твердий у способі вирішення проблеми, але м'який з людьми у пошуках виходу.

Особливої уваги потребують такі вміння педагога: реалізувати суб'єкт – суб'єктивні стосунки, забезпечуючи обопільну активність у взаємодії; цілеспрямовано передавати ініціативу співрозмовникові, викликати його спонтанні реакції; забезпечувати єдність співрозмовників, знаходячи спільне поле взаємодії і створити почуття “ми”; орієнтуватися на відповіді співрозмовника, продовжувати його думки, а не відкидати їх; доцільно використовувати поради, активізуючи прагнення слухача їх одержати.

У конкретній ситуації кожний учитель керується певною, обраною ним, стратегією, тобто домінуючими тенденціями в його поведінці (до чого він схильний у взаємодії з учнями, їхніми батьками – обов'язково перемогти, наполягаючи на своєму, чи спільно розібратись у ситуації і разом знайти оптимальний вихід із неї).

Уміння аналізувати ситуацію й вибирати конструктивне рішення – ознака майстерності педагога. Уся його діяльність – нескінченний ланцюг ситуацій. У центрі всіх педагогічних ситуацій – інтереси дитини. Спілкуючись із нею, її батьками, колегами, учитель дотримується головної мети – розвитку вихованця, використовуючи при цьому різні стратегії.

Учені використовують п'ять основних стратегій взаємодії: суперництво, уникнення, пристосування, компроміс, співробітництво.

1. Конкуренція, або суперництво, прагнення стати центром ситуації. При такій стратегії погляди, потреби інших учасників взаємодії не сприймаються як значущі. Стратегія конкуренції – це активний, майже агресивний наступ, коли людина прямує до розв'язання конфлікту, незважаючи на інших.
2. Дотримуючись стратегії уникнення, людина відсуває появу конфліктної ситуації якомога далі, сподіваючись, що все розв'яжеться само собою, або керуючись принципом “де незгода, там часто шкода”.
3. Стратегія пристосування передбачає взаємне або одностороннє прилаштування партнерів. Людина прагне взаємодіяти з іншою людиною, не обстоюючи своїх інтересів, погоджується робити те, що вона хоче.

4. Головною ознакою стратегії співробітництва є прагнення разом із партнерами підійти до ефективного розв'язання конфліктної ситуації.
5. Стратегія компромісу передбачає схильність не загострювати стосунки в конфліктах. Обидві сторони частково задовольняють власні потреби та бажання свого партнера. Їх задовольняє зовнішня сторона поведінки [12, с. 13-32].

Використання тієї чи іншої стратегії зумовлюється реальними передумовами взаємодії.

Удосконалення системи взаємодії вчителя з учнями на уроках нині сприймається як істотний резерв поліпшення якості шкільного навчання, активізації пізнавальної діяльності учнів, розвитку їх пізнавальних інтересів. Дуже важливо, щоб урок був для учнів своєрідним діалогом з учителем.

Урок повинен цікавити учня, бути орієнтованим на забезпечення його природних пізнавальних потреб, з одного боку, і стимулювати нові пізнавальні інтереси, поглиблювати їх – з іншого. Учень на уроці має реалізувати власний творчий потенціал – знання, здібності, вміння, відчувати себе в ситуації успіху, вірити у свою спроможність розв'язувати пізнавальні завдання. Для дітей важливо відчувати на уроці зацікавленість учителя у спільній з ними діяльності.

Під час дослідно-експериментальної роботи (ЗОСШ №37 та ЗОСШ №78 м.Кривого Рогу, Дніпропетровської області) примінялась технологія “Генератори-критики” вчителем фізики Міщук Т.С., де педагог ставить проблему, яка не вимагає тривалого обговорення та розрахунків. Формуються дві групи. Перша група учнів – це генератори. Вони дають як можна більше число варіантів розв'язків проблеми, які можуть бути самими фантастичними. Все це робиться без попередньої підготовки. Ніхто один одного не критикує. Приймаються всі рішення. Робота проводиться швидко. (Групи не більше семи чоловік).

Друга група (критики) одержує ці пропозиції і вибирає найбільш придатні. Педагог так направляє роботу учнів, щоб вони могли вивести те чи інше правило, закон, закономірність, розв'язати якусь проблему, звертаючись до свого досвіду і знань.

А вчитель фізики Решетник В.Г. застосовує у своїй роботі технологію “Малі групи (альтернативи)”. Педагог викладає тему і дає можливість висловитися декільком учням, фіксує увагу на двох-трьох підходах до проблеми, що часто зустрічаються. Учні пропонуються розбитися на малі групи “Прихильників” тієї чи іншої думки. Після

короткої роботи в групах лідери захищають свою точку зору. Педагог робить аналіз виступів, розвиває їх і викладає далі матеріал уроку.

Учителі В.Г.Решетник та Т.Є.Міщук також використовували такі прийоми роботи, як: “Шукаю помилки”, “Атака думок”, “Майстерня”, “Пропуск”, “Синтез думок” тощо, де примінялися своєрідні стратегії та прийоми взаємодії.

У процесі дослідно-експериментальної роботи ми виробили характеристики уроків та позаурочних дійств, які будуються на ґрунті стратегій та прийомів педагогічної взаємодії з учнями, що дає ефективні результати в освітньо-виховній роботі:

- рівність особистісних позицій учителя й учнів в освітньо-виховному процесі, який будується на ґрунті діалогічної чи полілогічної взаємодії вчителя з учнями, полягає в тому, що вчитель сприймає учнів як особистості і реагує на них як особистість, в особистісному включенні вчителя і учнів у розв’язання дидактичних та виховних завдань;
- наявність контакту, емоційно-інтелектуальної спільності між учителем та учнями – відчуття учнями у спілкуванні з учителем своєї психологічної захищеності; доброзичлива, творча атмосфера уроку чи позаурочного заходу;
- високий рівень мотивації навчально-виховної роботи учнів – активність у пізнавальній діяльності; свідомий характер навчання і виховання; забезпечення успіху;
- оптимальне співвідношення між свободою учня у виборі змісту, методів навчання і виховання та педагогічним керівництвом його діяльністю; збільшення кількості елементів навчальної і виховної діяльності в роботі учнів;
- творче самопочуття вчителя і учнів під час роботи на уроці та в позаурочний час, відчуття ними задоволення від спільної праці; реалізація потреби учнів у персоналізації, в суспільному визнанні.

Висновок. Дослідження показало, що технологія стратегій і прийомів педагогічної взаємодії створює умови для морального становлення особистості учня, гуманістичних стосунків серед учасників освітньо-виховного процесу; стимулює позитивні емоції та процес мислення; сприяє самовдосконаленню і самореалізації школярів та ефективному засвоєнню знань.

Література

1. Азаров Ю.П. Такт педагогический // Педагогическая энциклопедия: В 4т. – М., 1960. – Т.4.
2. Корнелиус Х., Фейр Ш. Выиграть может каждый. – М., 1992.

3. Макаренко А.С. Твори: В 7 т. – К., 1954. – Т.4.
4. Макаренко А.С. Педагогические сочинения: В 8 т. – М., 1986. – Т.4.
5. Макаренко А.С. Педагогіка індивідуальної дії: Деякі висновки з мого педагогічного досвіду // Твори: В 7т. – К., 1954. – Т.5.
6. Обуховский К. Психология влечений человека. – М., 1972.
7. Орлов Ю.М. Проблемы ненасилия в педагогике // Педагогика. – 1998. -№4. – С.22.
8. Проблемы общения и воспитания. – Тарту, 1974. – Ч.1.
9. Синица І.О. Педагогічний такт і майстерність учителя. – К., 1981.
10. Страхов Н.В. Научно-исследовательская работа кафедры психологии Саратовского пединститута. – Саратов, 1981.
11. Ушинський К.Д. Людина як предмет виховання // Твори: В 6т. – К., 1952. – Т.4.
12. Чорнокозова В.М., Чорнокозов І.І. Етика вчителя. – К., 1969.

С.О.Смолова

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ У ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ

В статье рассматривается эффективность использования интерактивных методов обучения в процессе вузовской подготовки будущих учителей иностранных языков.

In article to be considered effectiveness of using interactive methods of teaching in institution of higher educational in the process of preparing future teachers of foreign languages.

Проблема підготовки педагогічних кадрів, пошук шляхів модернізації вузівського педагогічного процесу актуальна сьогодні як ніколи. Болонська угода Європейських країн загострило питання якості сучасної освіти й підготовки педагогічних кадрів, здатних виконати соціальне замовлення. Орієнтири на загальнолюдські суспільні цінності потребують використання нових підходів до змісту та способів викладання фахових знань у формуванні майбутнього конкурентноздатного спеціаліста. Університетський досвід викладання гуманітарних дисциплін на теренах загальноєвропейського освітнього простору свідчить про те, що будь-який навчальний курс вищої школи ґрунтується на принципах варіативності, гнучкості, свободи вибору – тобто тих принципах, які покликані у перспективі сформувані демократичний світогляд молодого людини, майбутнього педагога-